

Sygn. akt IIIU 346/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy	w Ostrołęce	Wydział III
Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych		

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Monika Obrębska

Protokolant: st.sekr.sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lutego 2013 r. w O.

sprawy z odwołania M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 10.04.2012 r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

/-/Na oryginale właściwy podpis

Na skutek apelacji M. B. Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 12.11.2013r. sygn. akt III AUa 518/13

oddala apelację.

/-/Na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10.04.2012r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił M. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W wymaganym przez art. 477⁹ § 1 k.p.c. terminie M. B. wniósł odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że orzeczenie Komisji Lekarskiej nie uwzględnia faktycznego stanu jego zdrowia, udokumentowanego zaświadczeniami lekarzy oraz wynikami badań.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że odwołujący nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. nie jest aktualnie niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. jest z zawodu ekonomistą i informatykiem. W okresie od 24.03.2010r. do 18.03.2011r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne, a od 19.03.2011r. do 31.03.2012r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 23.01.2012r. M. B. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie uprawnień do renty na dalszy okres. W związku z powyższym został skierowany na badania do lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 21.02.2012r. ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. M. B. zgłosił sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS. Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z dnia 03.04.2012r. orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego w dniu 10.04.2012r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą M. B. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył, co następuje:

Odwołanie wniesione przez M. B. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity z 2009r., Dz. U. nr 153 poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art. 59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W myśl art. 58 ust. 1 pkt 5 powołanej wyżej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy, uważa się za spełniony, jeżeli ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, jeśli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Przy czym – zgodnie z ustępem 2 tegoż artykułu – okres ten winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania M. B., było ustalenie czy jest on w dalszym ciągu niezdolny do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurochirurgii, pulmonologii, urologii, laryngologii i psychiatrii. Po przeprowadzeniu wywiadu, zbadaniu odwołującego oraz po analizie dokumentacji medycznej, biegli z zakresu urologii, psychiatrii i laryngologii, stwierdzili u odwołującego zespół neurasteniczno - subdepresyjny sytuacyjny, stan po leczeniu przeszkody przedpęcherzowej w październiku 2010 roku, rozrost gruczołu krokowego z objawami w czasie gromadzenia i wydalania moczu, stan po usunięciu migdałków podniebiennych oraz przewlekłe zapalenie krtani. Wskazując na powyższe biegli stwierdzili, że aktualny stan zdrowia wnioskodawcy nie narusza sprawności organizmu powodującej niezdolność do pracy zarobkowej. Wnioskodawca, zdaniem biegłych, jest zdolny do pracy zarobkowej. W uzasadnieniu opinii biegli lekarze sądowi podali, że nie znajdują podstaw do zaopiniowania niezdolności do pracy zarobkowej M. B.. Schorzenia urologiczne, zdaniem biegłych, nie stanowią przeciwwskazań do pracy zarobkowej. Wskazali, że nerki zachowują prawidłową wydolność, poziom substancji w normie, bez cech zastojów moczu i złogów w UKM - ach. Wskazali, że badanie przedmiotowe nie wykazuje cech nietrzymania moczu. Dodali, że schorzenia laryngologiczne nie powodują niezdolności do wykonywania pracy zawodowej. Wymagają okresowego leczenia i kontroli. Odnośnie zgłaszanych dolegliwości psychiatrycznych, wyjaśnili, że mają one charakter wtórny i zależą głównie od czynników zewnętrznych a także od nasilenia dolegliwości somatycznych, a i prawdopodobnie także od systematycznego używania alkoholu, co utrudnia leczenie i prowadzi nieuchronnie do uzależnienia. Reasumując biegli stwierdzili, że w aktualnym stanie zdrowia wnioskodawca jest zdolny do pracy zarobkowej.

Biegły neurochirurg w wydanej opinii wskazał, że odwołujący leczy się od lat z powodu zespołu bólowego odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Bólom towarzyszą drętwienia kończyn dolnych. Podniósł, że wykonane w 2009r. badanie NMR odcinka lędźwiowego wykazało obecność dyskopatii na poziomie L2-L3 oraz ognisko organiczne w trzonie kręgu L4 - podejrzane o pochodzenie nowotworowe. Biopsja tego ogniska z badaniem histopatologicznym nie potwierdziła etiologii nowotworowej. Biegły wskazał, że kontrolne badanie NMR z 2011r. wykazało istotnie mniejszą dyskopatię L2-L3 oraz brak dynamiki w zakresie stwierdzanego ogniska w trzonie kręgu L4. Wykazało natomiast istotne, wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe w obrębie odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Przedmiotowo biegły stwierdził ograniczenie ruchomości odcinka lędźwiowego w stopniu umiarkowanym. W zakresie kończyn dolnych - bez niedowładów, zaników mięśniowych, odruchy symetryczne, bez objawów naciągowych, bez wyraźnych zaburzeń czucia. Reasumując biegły podał, że pod względem oceny neurochirurgicznej nie stwierdza w chwili obecnej objawów powodujących długotrwałą niezdolność do pracy - tak częściową jak i całkowitą M. B..

Biegły z zakresu pulmonologii w wydanej opinii podał, że odwołujący w przeszłości sporadycznie palił papierosy. Od ok. 10 lat ma rozpoznaną astmę oskrzelową. Z powodu astmy nie był hospitalizowany i nie wymagał pilnej, doraźnej interwencji medycznej. Pozostaje pod opieką pneumonologiczną - przeciętnie co 2-3 m-ce. Skarży się na duszność wysiłkową - bez potrzeby zatrzymania się może przejść ok. 1 km. oraz nasiloną duszność w sezonie wiosennym i jesiennym, a także gorszą wydolność oddechową w zależności od miejsca pobytu. W zaświadczeniach od pneumonologa z dn. 03.08.2010 r. i 21.01.2011 r. stwierdzono prawidłowe wyniki klatki piersiowej i spirometrii. Próba prowokacyjna z metalcholiną dała wynik wybitnie dodatni. Spirometria z próbą rozkurczową z 09.10.2012r. potwierdziła umiarkowaną obturację i dała dodatni wynik próby rozkurczowej - do pogranicza stopnia lekkiego. Badaniem fizykalnym w zakresie układu oddechowego z odchyleniem od stanu prawidłowego biegły stwierdził nad płucami obustronnie zaostrozony szmer pęcherzykowy z wydłużonym wydechem i świsty z dole płuca lewego. Biegły rozpoznał w zakresie swojej specjalności u odwołującego astmę oskrzelową. Na podstawie całości obrazu biegły stwierdził jednak brak podstaw do przyjęcia przynajmniej częściowej niezdolności do pracy zarobkowej z przyczyn pneumonologicznych.

Do powyższych opinii, odwołujący złożył pisemne zastrzeżenia, w których podniósł, że w opiniach biegłych brak jest szczegółowej oceny możliwości jego funkcjonowania zawodowego w sytuacji zaburzeń koncentracji, zaburzeń w oddychaniu i utrzymującego się zaniku czucia w nogach. Dodał, że mankamentem opinii biegłych jest ograniczenie

tylko do opisu wyodrębnionych chorób i nieuwzględnienie wpływu wszystkich chorób na jego stan psychiczny. Wskazując na powyższe odwołujący wniósł o uwzględnienie przez Sąd opinii przeciwstawnych niż opinie biegłych, gdyż te są jednostronne i nie uwzględniają argumentów potwierdzających tezę o niezdolności do podjęcia pracy zarobkowej, potwierdzonej przez lekarzy prowadzących jego leczenie w okresie ostatnich dziesięciu lat.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku odwołującego, należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych zawarte w wydanych w przedmiotowej sprawie opiniach. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niego schorzeniami. Wydane przez biegłych pięciu różnych specjalności opinie poparte zostały logiczną argumentacją i wnioskami, zgodnie z którymi schorzenia odwołującego, ich aktualny stopień i nasilenie nie pozwala na przyjęcie nawet częściowej niezdolności do pracy.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej opinie biegłych, Sąd uznał, że ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez niego samego, stanowi jedynie wyraz subiektywnego przekonania odwołującego, nie znajdującego jednak potwierdzenia w przeprowadzonych w sprawie dowodach. Wskazać również w tym miejscu należy, że Sąd nie jest obowiązany dopuszczać dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona już w sprawie jest niekorzystna dla strony. Argumentacja przeciwna prowadziłaby bowiem do wniosku, że konieczne byłoby powołanie w sprawie wszystkich możliwych biegłych danej specjalności w celu upewnienia się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania jak strona (tak: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza – Postępowanie rozpoznawcze, pod red. Prof. dr. hab. Tadeusza Erecińskiego, tom 1, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 2001, teza 8 do art. 286 i powołane w niej orzeczenia S.N., str. 523). Wskazać też należy, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, potrzeby powołania kolejnych biegłych, nie widział.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że M. B. nie przysługuje aktualnie prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. W związku z tym, działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 10.04.2012r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.